

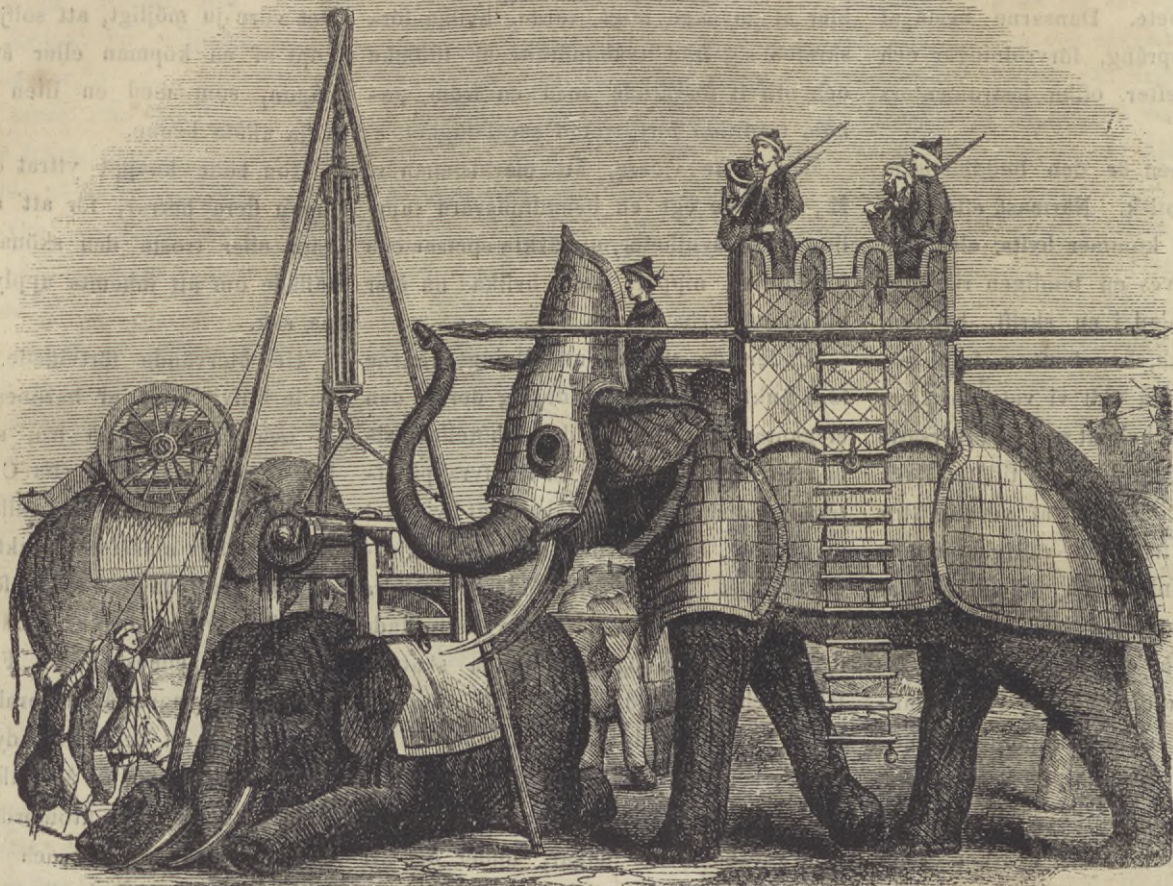
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 24. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 15 Juni 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B.co. X årgången



Genrebilder från Birmanien.

(Forts. o. sl. fr. N:o 23.)

Men nu var denna lukt i atmosfären mig ganska välkommen, jag visste ju nu hvar jag var och att det fanns människor i närheten. Men jag satt ännu alltjemt fastbunden på den egenmäktige och nyckfullt kringsväfvande elefanten, som åter blef lifligare och sprang fortare, just då jag trodde mig kunna göra ett försök att åter komma ned. Det var ett mäktigt bomullsträd, yppigt smyckadt med stora skarlakansröda och hvita blommor, som fallit honom i ögonen, och dit han genast ställde sin kosa, för att vederqvicka sig af detta blomsterhaf. Under det han stod och flitigt begagnade sig af sin snabel, prasslade det i grenarne uppöfver oss. Jag och elefanten lysnade på en gång förundrade och förskräckte. Tillika kastade jag ögonen uppåt och upptäckte en högst ovälkommen gäst öfver oss, en, halfva trädet omslingrande

monströs orm, med grågrön fläckad framdel, hväsande med sitt tjocka hufvud och spejande omkring med sina glödande ögon. Jag öfverfölls af en fasansfull räddsla. Äfven elefanten darrade och gaf ifrån sig ett ljud sådant som jag ännu aldrig hört af någon elefant, helt och hållet olik hans trumpetande af vrede eller yttrande af bifall och belåtenhet, så att jag häruti fann ett nytt bevis för mitt påstående, att hvarje djur har för sin tanke och känsla ett likaså rikt språk som människan för sin stora själ. Elefanten ville fly; men i samma ögonblick hörde jag odjurets hväsande bakom mig. Den förskräckte jetten för alla djur gjorde ett så väldigt språng, att jag slungades högt i luften, hvarest jag helt och hållet förlorade mig. Åtminstone hade jag i denna region förlorat medvetandet, hvilket jag först återfann på den sumpiga marken, betäckt med smuts och dy och omgifven af de sällsyntaste

blommor. Jag kröp upp ur dy och blommor, ännu darrande vid tanken på det ringlande, gulgröna, fläckiga, hväsande odjuret, som väl icke åter anföll mig, men deremot öfverfölls jag åter af en besynnerlig känsla af svaghet och illamående, hvarunder jag ånyo förlorade medvetandet. Kort sagdt, jag tillstår, så krigare jag är, att jag blef vanmäktig och kom först åter till mig sjelf vid den starka lukten från fyra Gnapeefabrikörer, som buro bort mig.

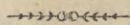
Mogna bananer och friskt vatten gjorde mig åter till man. Då jag fick reda på min doktor, fann jag denne under förberedelser till en uppsökningsexpedition efter mig. Han hade, likasom jag, fallit utan att taga någon skada. Om mahouten hörde vi intet vidare. Elefanten hade lugnt återvänt till sin herre, utan att förråda, huru han befriat sig från sin senaste, omfattande ryttare.

Birmanien omfattar enligt de mätningar,

som dess äfventyrlige generalmarskalk Orgoni, fransman till börden, anställt, 40,500 franska qvadratmil, af hvilka engelsmännen borttagit bästa delen vid hafvet. Det bebos af olika racer, Malajer, Mogs, Cassaiter o. s. v. De ha i vext och figur något kinesiskt, men äro i allmänhet skönare och kraftfullare, ovanligt lifliga, glada, gästfria, nyfikne och danslystne. Alltid dansas det, såsnart det finnes någon ledighet från arbete. Dansarne bestå af pantomimiska språng, förvriddningar och gestikulationer efter olika instrumenters toner.

Hufvudreligionen är den buddhistiska, regeringen despotisk. Närmast efter statens öfverhufvud kommer hvita elefanten i rang. Det gifves en temligen rik litteratur på palmblad i en skrift, hvilken, likasom hebreiska, är skriven från höger till venster. Så vidt vi veta har ännu intet här af blifvit bekant genom öfversättning. Månggifte är lagligen tillåtet, dock åtnjuta det täcka könet af verklig stor skönhet samma fri- och rättigheter som det manliga. Kultur och industri finnas icke i någon särdeles hög grad, utom hvad kineser och engelsmän infört. Infödingarna spela och sjunga, strida, dansa, göra fyrverkeri och uppföra dramatiska pantomimer, och när de äro hungriga taga de, hvad naturen närmast erbjuder, och förakta i nödfall hvarken ormar eller ödlor.

Om de med sitt naturliga krigiska mod och under Orgonis disciplin låta det engelska öfverväldet i längden behaga sig, betviflas af många. Orgoni skall hafva 40,000 man och ett särdeles starkt elefant-artilleri, utgörande lefvande fästningar. För att förtydliga saken, låta vi en krigs-elefantbild tala. Kanonen fästes medelst maskiner på elefantens rygg och kulorna slungas öfver dess hufvud. Många af dessa fyrbenta batterier äro, för att skydda dem mot fiendens skott, försedda med jernbeslagna träpansar; några bära små torn med härens bästa skarp-skyttar.



En solfjäders historia.

Några veckor efter fru markisinnan v. M...s död, som afled såsom enka vid mer än 80 års ålder, utan direkta arvingar, och qvarlemnade en stor förmögenhet

till ett dussin aflägsna anförvandter, egde i ett af de vackraste hotellerna i förstaden St. Germain, der markisinnan bott, en märkvärdig försäljning rum.

För att kunna dela qvarlätenskapen var det en nödvändighet att sälja alltsamman, ja till och med sådana föremål, vid hvilka familjminnen häftade. Hotellet von M... var berömdt för dess rikdom på fornåldriga prydnader. Man fann der möbler af mycket högt värde, hvilka förskrefvo sig från tvåhundra år tillbaka och blifvit förvarade med en from, genom tradition forplantad sorgfällighet.

Man visste vidare, att markisinnan v. M... hade egt en beundransvärd samling af sällsyntheter, utmärkta spetsar och fornåldriga nipper, men hvilka nu åter blifvit moderna.

Under de tvenne utställningsdagarne före auktionen församlade sig därför den elegantaste pariser verlden i hotellets alla rum. Från klockan tu till fyra på eftermiddagen var det ett verkligt hvimmel af nyfikne, bland hvilka damerna utgjorde flertalet. De öfverröstade hvarandra i utrop af beundran, då de betraktade dessa för deras ögon utbredda skatter. Hvar och en bland dessa valde efter sin smak och noterade sig till minnes de föremål, som de önskade köpa. Några af dessa damer kommo sjelfva på auktionen, som varade i tre dagar, under det att andra sände sina ombud. Andra dagen, — det var en af de skönaste i Paris — kom madame S...D... —, som dagen förut varit förhindrad, med de lifligaste tecken till oro. Hon kunde emellertid icke stäffa sina höga uttryck af ledsnad, då hon erfor, att det föremål hon önskade köpa, redan var såldt.

Det var en solfjäder, den skönaste och praktigaste man kan tänka sig, målad af den store konstnären Boucher, hvars biografi den snillrike historieskrifvaren Charles Blanc har utgifvit i en liten nätt bok, med titel: "De briljante festernas målare." Det gifves, säger han, verkligt intet prydligare än denna solfjäders målningar. Den framställer 12 personer, nemligen 6 dansande damer och 6 herrar. Hvarje figur är porträttet af en firad person vid Ludvig XIV:s hof. Boucher har aldrig målat något bättre, än denna lilla tafla af utsökt prydlighet och hänförande behag. Solfjäders infattning är likaledes

ett mästerstycke af elegans, ett original af konstnärlig rikdom. Och allt detta betaltas vida under dess värde, nemligen med 60 Louisdorer.

Madame D. var i en verklig förtviflan, ty hon var alldeles förtjust i denna solfjäder; dag och natt hade hon blott drömt om den. "Jag skall aldrig trösta mig öfver dess förlust," sade hon.

Blott ett hopp blef henne ännu kvar. Det vore ju möjligt, att solfjädern blifvit köpt af en köpman eller åtminstone af någon, som med en liten vinst kunde vilja aflåta henne.

Hon hade knappt yttrat denna tanka, innan flera herrar, för att antingen behaga eller trösta den sköna bedröfvade, täflade om att inhemta upplysning i denna sak.

De återvände förtviflade. Solfjädern hade blifvit köpt af baronessan C... — och detta var en fru, som icke lät köpslå med sig. Fru von C... var 50 år gammal, mycket rik, gällde för ett öfverträffligt möuster i prakt och elegans, och bragte hela den unga förnäma verlden i förtviflan öfver smaken och dyrbarheten i hennes paryr. Föröfrigt hade hon i sina yngre år öfverallt blifvit anförd såsom ett bepröfvadt dygde-mönster och i sina mogna år ådagalade hon, stolt öfver detta rykte, en utomordentlig stränghet i sina grundsatser och en till fanatism gränsande tillgjordhet.

Hon visade sig obeveklig med afseende på lättsinniga unga fruar, och namnet på en metress, till och med en af forntidens, kom henne att rysa af vedervilja och fasa.

Fruar af denna karaktär äro i allmänhet föga fördragsamma och att vilja begära af baronessan en gärd af tjenstaktighet till förmån för den unga och vackra fru v. D... vore detsamma som att blottställa sig för ett nekande svar.

Icke desto mindre beslöt sig en af herrarne, den yngste och djerfvaste bland dem alla, att våga det äfventyr, som hans konkurrenter redan hade öfvergifvit. Han vågade ju intet annat, än att bli ohöfligt mottagen eller att få hålla tillgodo med en opassande kompliment. Men om han lyckades, hvilken triumf, hvilket rykte för snille, list och skicklighet skulle icke detta oväntade resultat inbringa honom.

Vår unge man presenterade sig öfverskräckt och baronessan, öfverraskad af

hans besök, frågade honom, i en föga uppmuntrande ton om orsaken till densamma.

Men han låter ej skrämman sig af den kalla mottagningen och öfvervinner alla svårigheter.

"Nådiga fru," säger han med sin mest inställsamma mine, "orsaken, hvarför jag tar mig friheten att visa mig för er, är den auktion, som i förgår egde rum i v. M...s hotell. Ni har, tror jag, vid densamma inropat en solfjäder, som är målad af Boucher."

"Ja, min herre. Än se'n?"

"Jag ville fråga, min fru, om ni sätter mycket värde på denna solfjäder?"

"Huru? Om jag sätter mycket värde på henne? Löjligen fråga; skulle jag annars köpt den?"

"Och om någon, af mycket viktiga skäl, ännu högre skulle värdera henne, och bad er att öfverlåta densamma?"

"Huru?" ropade baronessan med en högdragen mine; "tror ni att jag idkar handelsrörelse? Anser ni mig för en uppköperska?"

"O, madame, ni gör mig orätt. Jag var ej så oförskämd att föreslå er en handel. Jag ville blott be er afstå mig denna solfjäder för inköpspriset, hvilket jag vet utgör 60 Louisdorer. För mig är den af större värde."

"Jag förstår; ni ville erbjuda den åt en kokett, som har förgapat sig i densamma, så att ni kunde vinna hennes ynnest, icke sannt? Och ni tror, att jag skulle deltaga i en sådan intrig?"

"Tillåter ni mig anmärka, att ni helt och hållet misstar er?"

"Åh prat, är det kanske icke för någon dame, som ni vill komma åt solfjäders?"

"Min onkel, en f. d. embetsman och gammal ungar är det, som önskar få den. Jag är hans förmodade arftagare; men jag sätter mitt arf på spel, om ni vägrar att uppfylla min bön."

"Hvad är det der för en saga ni uppdukar?"

"Rena sanningen. Min onkel gaf mig i uppdrag ett gå på auktionen och inropa solfjäders för honom. Men jag kom tyvärr att glömma uppdraget, hvilket han aldrig skall förlåta mig. Jag får säga er, min fru, att denna dyrbara släginge är en vän af antiqviteter och eger en sam-

ling historiska rariteter. Han har i sitt museum — ursäkta, om jag ingår i dessa litet uppbyggliga detaljer — en samling af ganska besynnerliga föremål, i synnerhet med afseende på Henrik IV:s, Ludvig XIV:s och Ludvig XV:s kärleksförhållanden."

"Fy, hvilken skandal!"

"Förlåt, min fru, om den vörnd jag är skyldig min onkel, förleder mig att tala så med er; men det är hans käpphäst och ni måste kunna förstå hans önskan att ega en relik efter madame Pompadour."

"Hvad säger ni? Hvilken styggelse! Efter madame Pompadour?"

"Ni vet icke det, min fru? Factum är ju helt och hållet intygadt genom fullkomligt trovärdiga dokumenter. Solfjäders är bekant, omnämnd och beskrifven i flera kataloger, med ett ord, det är en historisk solfjäder."

"Madame Pompadour! och jag har vidrört henne; men lyckligtvis blott med handskar. O! detta gemena föremål skall icke länge besudla mitt hus, jag skall genast kasta det på elden."

"Hvarför bränna upp den?" frågade den unge mannen; "hvarför bortkasta edra 60 Louisdorer? Hvarför undanrycka mig min onkels ynnest? Är det ej nog, att jag befriar er från denna förfärliga solfjäder?"

"Må vara; den ligger derborta. Tag den sjelf, jag vill ej mera se den," sade baronessan med tillslutna ögon.

Den unge mannen skyndade att gripa sitt rof och sticka det i fickan. Derefter lade han de 60 Louisdorerne på ett litet bord, tackade baronessan och återvände triumferande till madame D... , som mottog honom med smickrande loford och förtjusande tacksägelser.

Men baronessan blef tvenne gånger sjuk. Första gången plågad af tanken på att hafva egt, beundrat, vidrört och haft den innesluten bland sina smycken, och andra gången af vrede öfver att hafva blifvit bedragen af grefven, som hade förärat madame D... solfjäders, och att den aldrig hade tillhört Pompadour, utan tvärtom gåfvo dess förra egorinnor den ett oskattbart värde. Hon fick veta med säkerhet, att denna solfjäder först hade tillhört drottning Maria Leczinska, derefter prinsessan Lamballe och slutligen mar-

kisinnan af M... , att den alltså hade befunnit sig i de renaste händer och, så som Ludvig XVIII uttrycker sig i en berömd vers, blott hade framkallat Zephyrer på dygdiga ansigten.

→→→←←←

Episod från slaget vid Alma.

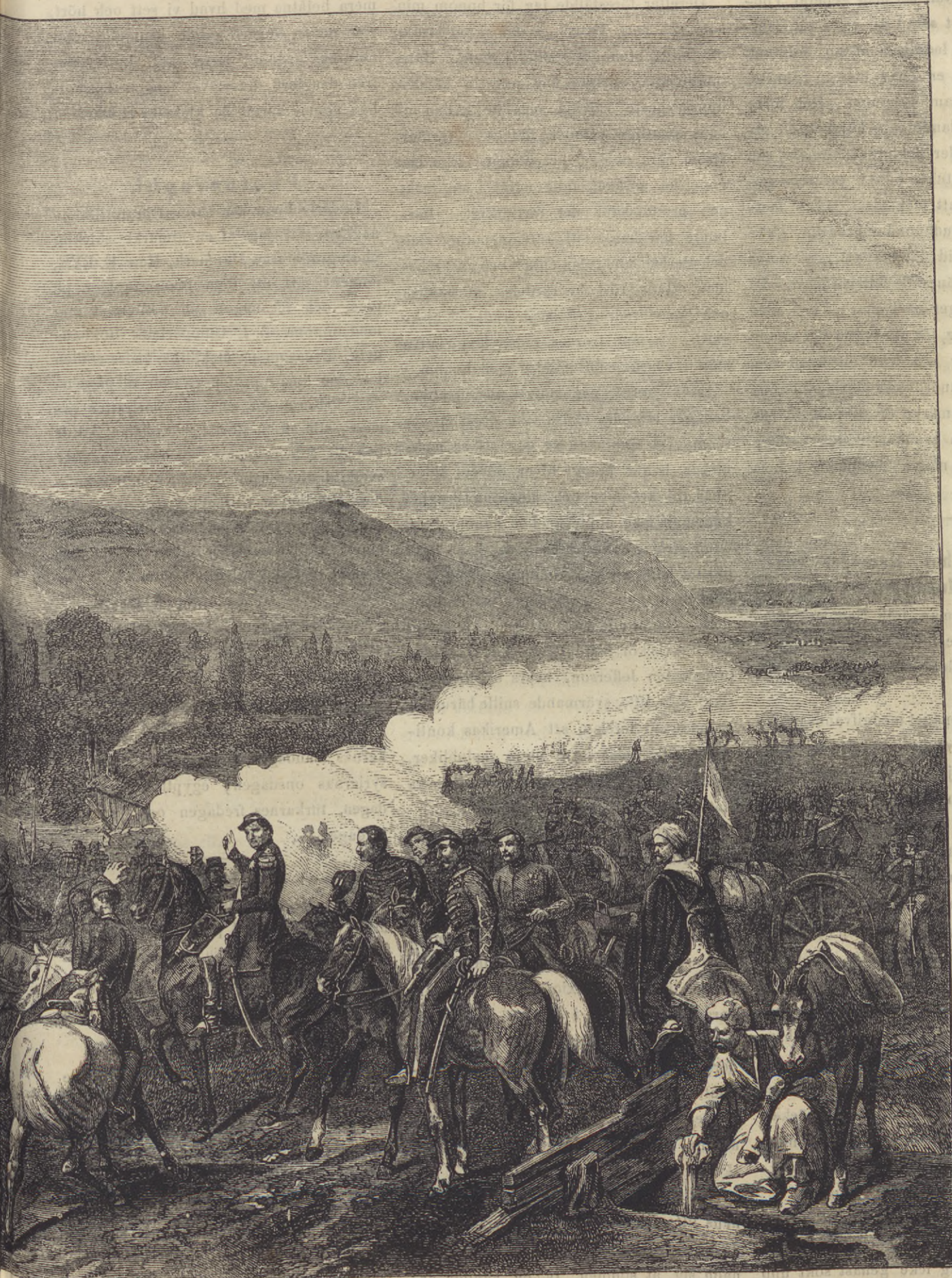
Målning af Horace Vernet.

Den firade bataljmålaren Horace Vernet har gjort sig till uppgift att förherrliga franska och engelska vapnens betydligaste triumf på Krim genom en stor målning, uti hvilken en episod från den blodiga kampen vid Alma är framställd. I denna skapelse visar den store mästaren åter sin rika talent i den omedelbara, lefvande uppfattningen af en scen, der den raska omvexlingen af enskildheter knappt medgifver någon hållpunkt för ögon och öron i det den drager förbi åskådaren. De enskilda gruppernas lifliga action, uttrycket icke blott hos människorna, utan jemväl hos djuren, som röra sig i förgrunden, bär alltsamman pregel af lif. Anordningen af bigrupperna är så väl träffad, att de icke störande eller afledande försvaga totalintrycket, utan står till detta i ett inre sammanhang och bidraga till åskådligheten af de egna förhållanden, under hvilka slaget vid Alma levererades.

Taflans hufvudfigur är prins Napoleon i spetsen för sin division. Det handlar om, att genom öfvergången öfver en flod med artillerield betäcka en i närheten brinnande by och att fördrifva ryssarne ur deras ställning på andra sidan floden. Prinsen utdelar just sina befallningar i det han vänder sig om till de honom omgifvande officerarne och en bomb faller ned i hans närhet och hotar underintendenten le Blancs lif. Den unge generalen, som har ögon på allt, tager blott en flyktig notis af denna händelse och fortfar att utveckla sin anfallsplan för generalstabens chef, öfverste Desmarest, som obekymrad om det, som föregår i närheten, bemödar sig att tydligt uppfatta prinsens ord. De öfriga franska officerarne, men ännu mera spahin Masson, tyckas vara uppmärksamare på den kreverande bombens verkan, än på öfverbefälhafvarens ord. I bakgrunden kommanderar en officer artilleriet, som rycker upp i linie med sina kanoner. På



Episod från slaget vid Alma.



venstra sidan framspränger kommandanten Bertrand, för att aflägga rapport till prinsen om utförandet af dess befallning. Icke långt derifrån ser man general Thomas, som, svårt sårade af en kula, lemnar slagfältet, ledsagad af sin adjutant. Tvenne sårade, en Zuav och en Skotte, gå ett stycke framför honom. Den förre helsar med jublande rop, höjande en eröfrad värja, under det att den senare, van vid sträng manstukt, helsar prinsens generalstab med att mekaniskt lägga handen på sin hufvudbonad. Franska sjukskötare bära vid tafans yttersta gräns sårade engelsmän till fältsjukhuset. På högra sidan ligger en Tartar på knä, med stela ansigtsdrag, för att tvätta sin sårade häst. Han bryr sig icke om hvad som passerar eller anordnas omkring honom. Hans hela ögonmärke är riktadt på hästen, för hvilken han kanske hyser större böjelse än för någon människa i hela världen.

Ett besök hos Alexander von Humboldt.

Professor Silliman från Newyork lemnar nedanstående inträffade skildring af ett besök hos den celebre vetenskapsmannen.

Till följe af benäget medgifvande gifvo vi oss genast å väg samt blefvo insläppta af hans trogna tjenare, som varit honom följaktig på så många och besvärliga resor. Han bebor ett litet hus i en aflägsen stadsdel, men vi skulle här icke hafva träffat honom, om ej konungen händelsevis hade gjort en utflygt till Königsberg; ty gemenligen vistas han i Potsdam hos kungen, hvilken, liksom sin fader, gerna har honom i sin närhet, icke blott för hans sällskaplighet och konversations-talent, men äfven tvifvelsutan för hans visa och världserfarna råd. Vi gingo genom hans bibliotek, ett temligen stort rum, med väggarna beklädda med böcker, och han trädde oss till mötes från motsatta sidan genom en dörr; hvilken tycktes leda till hans enskilda kabinet.

Han helsade oss mycket hjertligt och vänligt samt gjorde mig en smickrande förebräelse, att jag icke genast sökt upp honom — jag hade nemligen först skrivit till honom en anhållan att få aflägga besök hos honom. På samma gång lät

han mig förstå att han icke var okunnig om min ställning och mina sträfvanen i mitt fädernesland.

Derefter föreställde jag för honom min son och herr Brush, sedan kom straxt ett lifligt, ötvunget samtal i gång. Hans intelligentia ansigte bar prägeln af den uppriktigaste välvilja och ur källan af hans omätliga vetande flöt en oafbruten ström nära nog en hel timma. Han har engelska språket fullkomligt i sin makt och prononcerar det förträffligt. Derjemte har han i sitt sätt ingenting stelt och återhållsamt, utan enkelt och anspråkslöst. Hans röst är särdeles musikalisk och hans föredrag så inspireradt och älskvärdt, att man tror sig redan länge hafva stått i vänskapsförbindelse med honom.

Hans vext är något öfver medelmåttan, han går lutande, ehuru icke på långt när så mycket som man är van att se människor, hvilka hunnit öfver 80 års ålder. Spår till krämpor och ålderdomssvagheter kan man icke upptäcka hos honom; hans ögon stråla, hans hy är frisk; hans figur liksom hans ansigte rundlagd, dock icke korpulent; hans hår är tunnt och hvitt.

Han berättade oss, att han uppehållit sig tre veckor i Monticello hos framlidne presidenten Jefferson, hvars uppfinningsrika, men ofta svärmande snille härunder skapade ett förslag, att Amerikas kontinent skulle delas i tre stora replubliker, Mexiko eröfras samt de sydamerikanska staterna införlivas med unionen.

Vårt fäderneslands topografi, klimat, produkter, institutioner, till och med politiska stridigheter — allt var honom nogsam bekant. Änskönt intim lierad med konungen, är Alexander von Humboldt en varm vän af folkfriheten. Han gjorde många lärrika reflexioner öfver det närvarande tillståndet i Europa och visade omöjligheten att genom fysiskt våld undertrycka den moraliska styrkan. I biblioteket hängde porträtter af konungen och en bror, Wilhelm von Humboldt, den afidne frejdade filologen och fornforskaren.

Han försäkrade oss, att större delen af hans litterära verksamhet måste utföras på en tid, då andra människor öfverlemnade sig åt sömnen, ty de vanliga arbetstimmarne voro upptagna af hans förhållande till kungen. Härvid tillade han, att han hade nog af fyra timmars hvila,

hvarigenom också hans ofantliga beläsenhet endast kan förklaras.

Vi bjödo honom nu farväl så mycket mera belåtna med hvad vi sett och hört, som denne illustre gamle sannolikt efter naturens ordning snart skall borttryckas från den jord, hvaröfver hans vetenskapliga genius spridd de klaraste strålar.

—•••••

Photographi.

Undertecknad har härmed äran tillkännagifva, att jag af en utmärkt skicklig photograph från Danmark, Herr E. RYE, numera lärt att taga photographier på glas, och för någon tid associerat mig med honom. — I Gumpertska Bokhandeln, äfvensom på åtskilliga andra ställen i staden finnas prof-porträtter till påseende. Priserne för enskilda porträtter variera, allt efter storleken, mellan 5 Rdr och 30 Rdr rgs, samt för grupper efter serskild öfverenskommelse. 5 à 6 sekunders sittning är tillräcklig, och om så önskas kan porträttet aflemnas efter 3 timmar. Atelieren hålles öppen hvarje dag från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m.

M. Unna,
Porträtt-Målare.

—•••••

Strödda Anteckningar.

De kristnas helgdag är söndagen, grekernas måndagen, persernas tisdagen, assyriernas onsdagen, egyptiernas thorsdagen, turkarnes fredagen och judarnes lördagen.

Ett gammalt spanskt ordspråk säger, att fyra personer behöfva användas för att få en god sallat preparerad: en slösare att hälla på olja, en girig att utmäta ättikan, en advokat att taga lagom salt och ändtligen en vansinnig att röra ihop alltsammans.

Poeten Hans Seger, som lefde i 17:de århundradet och var Rektor vid stadsskolan i Wittenberg, lät gravera ett kopparstick, föreställande Kristus på korset och sig (rektorn) vid korsets fot. Poeten synes göra frågan: "Herre Jesu! älskar du mig?" — Och ur vår Herres mun ser man utgå svaret: "Ja, vidtberömd, förträfflige och höglärde Hans Seger, kejserslig poet och Rector scholæ Vittenbergensis, jag älskar dig!"

—•••••



Elektriska Telegraf.

När tanken sig i ordets rustning klädde,
Den straxt i evighetens sold inträdde,
Att tjena ut sin kapitulation.

När se'n åt ordet äfven form blef gifven,
Historien försinligad stod skrifven
Med bättre sannings rätt än tradition.

Men liksom ljusets strålar, hvar de falla,
Ej göra skillnad, utan lysa alla,
Så skulle undantag ej heller ske
Bland dem, som törstade till visdoms-
brunnen;

Boktryckerikonsten blef nu uppfunnen
Och spridde allmänt sin välsignelse.

Väl har man gjort försök i många länder
Att lägga fjettrar på den starkes händer,
Ty tryckfriheten vill ej mörkrets makt.
Men fåfängt är att klippa örnens vingar,
De växa ut igen, och då han svingar
Sig högre upp alltjemt i solens trakt.

Beständigt trodde vi oss stå på spetsen
Af bildning, därför att omkring oss kretsen
Blef mera klar och vidsträckt under skyn;
Men alla veta ju, att solen slutar
Ej der sin bana, hvarest himlen lutar
I moln sin panna emot skogens bryn.

Det lefvande på samma punkt ej trifves,
Ett stillestånd i Skapelsen ej gifves.
Framåt! är tidens lösen, godt och kort.
I stjernerymden och i tankens schakter
Till forskning mana snillets gudamakter
Och snart vi flyga dit vi vilja bort.

Helt enkelt löses gåta efter gåta
Af hvad som menskligheten mest kan båta.
Så har man äfven funnit sig en tolk,
Som, icke bunden vid det låga gruset,
Men fri som fogeln, snabbare än ljuset,
För budskap mellan land och folk.

Med detta ilbud kungjordt blir för världen
Om andens strid och hur man korsat
svärden

I Orienten och i högan nord.
Må polens stjerna ofördunklad brinna
Och vetenskapen nya framsteg vinna
Till gagn och lycka för vår fosterjord!

B.

Återblick.

De utländska tidningarne innehålla upp-
skakande berättelser om öfversvämnin-
garne i södra och vestra Frankrike. För-
ödelserna anslås till en totalförlust af

minst 250 millioner francs. Ensamt in-
om och utom staden Lyon äro öfver 300
hus förstörda. Kejsaren har rest om-
kring i de hemsökta trakterna och ut-
delat frikostiga gåfvor. Ett rykte cirku-
lerade i Paris, att, med anledning af o-
lyckorna, de festligheter, som voro till-
ämnade vid prinsens dop den 14:de den-
nes, skulle i väsentlig mån inskränkas.
Emellertid har den påfliga legat, som
skall döpa konungen af Algerien, anländt,
hvarom från Rom skrives under den 31
Maj: "Efter några dagar begifver sig ge-
neralarkivarien Patrizzi jemte prelaterna
Monaca, Genelli och Capalle till Civita-
vecchia att der inskeppas på en fransk
ångare. Utom en egenhändig skrifvelse
från den helige fadren till kejsar Napo-
leon och kejsarinnan Eugenie öfverbring-
ar han åt den sistnämnda ett guldstie-
kadt skärp med påfliga och kejsarliga
vapnen i briljanter, perlor och rubiner
samt en etruskisk gyllene vas med rosor;
för kejsaren ett postament af lapislazuli
med påfliga och kejsarliga vapnen och
för prinsen en medalj med en bild, buren
af två englar, infattad med briljanter, ru-
biner och amethyst; dessutom åtskilliga
andra medaljer för höga statsdignitärer."
— Prins Napoleon skulle den 15:de från
Havre antråda sin resa till Norden och
enkedrottningen af Danmark har kommit
till Paris. —

Belgiska regeringen lär hafva lofvat
den franska, att vid nästa riksmöte väcka
förslag till tryckfrihetens inskränkning.

Det bekräftar sig, att engelska ge-
sandten i Förenta Staterna, Crampton,
den 27 Maj erhöi sina pass. Amerikan-
ska sändebudet i London, Dallas, får nu
äfven sina. Sedan torde kriget snart
utbryta. Amiral Dundas har också åter
hissat sin flagga å "Duke of Wellington"
och fem linieskepp äro redan afgångna,
att förstärka Englands flotta i de ameri-
kanska farvattnen. Oxfords universitet
har förlänat prins Wilhelm af Preussen
samt prinsregenten af Baden juris-doktors-
graden. Några lorder och berömda kri-
gare sedan fälttåget i Orienten dela denna
akademiska utmärkelse.

För öfrigt just ingenting anmärknings-
värdt utifrån. Jo, det är sannt, prins
Oscar har, vid sitt besök i Cherbourg,
varit nära att tillsätta lifvet. Prinsen for
med sin adjutant, efter att hafva besett

hamnen, till prefektoren. Kusken körde
så våldsamt mot en vattenreservoir, att
han kastades till marken. Prinsen och
hans adjutant hoppade ur vagnen. Den
förra kom ifrån saken med några skrå-
mor, adjutanten deremot fick ett svårt
sår vid ena skuldran. Vagnen, som af
de skenande hästarne rycktes framåt,
krossades några ögoblick derefter.

Magisterpromotionen i Lund har för-
siggått med öfliga ceremonier. Begge
hedersrummen tillföll skåningar.

Om studentmötet innehåller en telegraf-
depesch till Handelstidningen, att student-
tåget anlände till Stockholm den 11 Juni
kl. 3 eftermiddagen, begaf sig, med sina
fanor i spetsen, till Borggården samt hel-
sade konungen, drottningen och enke-
drottningen med sång och hurrarop. Kun-
gen nedgick bland dem och bjöd dem
välkomna; derefter styrde tåget till Bör-
sen och intog förfriskningar, sedan steg
man ombord å ångfartygen till Upsala.
Fem fartyg voro till mötes utanför Wax-
holm; en oräknelig folkmassa stod vän-
tande vid Skeppsbron. Den 15:de äro
de samtliga inbjudna till Drottningholm.

Våra kanalångbåtar förföljas i år af
beständig otur. Knappt har nemligen
Wenern väl blifvit släpad i land för att
repareras efter sin påstötning, innan Eric
Nordevall kom i kollision med "Jung-
frun" i Wetteren och sjönk på 16 fam-
nars djup.

Det är nu officiellt, att Thomander blif-
vit utnämnd till biskop i Lund och pro-
kansler för universitetet.

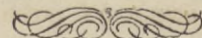
Professor Nielsen från Köpenhamn har
äfven här i Göteborg låtit höra sig som
deklamator och vunnit samma enstäm-
miga erkännande som i Stockholm.

Examina vid samtliga läroverken af-
slutades i går.

Slutligen förtjenar omnämnas herr Un-
nas fotografiska atelier, der man efter en
något förändrad method, både på kortare
tid och med större likhet får sina por-
trätter utförda. Profver af "kända folket"
öro att bese både i atelieren och utanför
Gumpertska boklådan.

Himmelen har återtagit sitt svärmodiga
utseende. Efter midsommar vore önskt
att det ymniga regnandet, åtminstone
för någon tid, måtte torrka inne.

B.



Handelns tillstånd i Sverige under 1855. Enligt de senaste uppgifterna har den svenska handelsflottan under året förlorat 12 fartyg, och den svenska handelsflottan har under året förlorat 12 fartyg, och den svenska handelsflottan har under året förlorat 12 fartyg.



Sätten er, mina herrar, den stående hären kostar landet förmycket pengar.

☛ Härmed följer Romanbihanget: "Ellen," pag. 185—192.

Nästa N:o utgifves Söndagen d. 22 Juni.

C. PETERSENS OFFICIN 1856.